

A legöregebb arató

— Dolgozhoz szoktunk világeletünkben, s még jól bírjuk magunkat, ezért segítünk az aratásban, ami nagyon nagy dolog.

Ezeket a szavakat az idén tavasszal alakult szatymazi Fehértói Tsz nyugdíjas tagja, a 87 esztendő Lippai Péter bácsi mondotta, aki öregember léteire is takaros rendet vág, a markot meg 75 éves felesége szedi utána. Dehogy kellene nekik aratniok, mégis csinálják, mert nem bírják megállni, hogy kimaradjanak — miként erre mondják a gabonáról — az »élet« betakarításából. Becsületére válják ez a két kedves, életében sokat megpróbált idős embernek.

Péter bácsi különben mindössze 15 éves, pöttöm legényke volt, amikor az élet arra kényszerítette, hogy kaszát fogjon és arasson részért — másoknak. Most szövetségi ember, hat felnőtt, csa-

kákban pedig, mivel számon tartottam, tizenkét kaszát nyúltam el.

S vágta rendületlenül a bőségesen fizető gabonát, nemcsak Csongrád megye, hanem talán mint az egész ország legöregebb aratója. Szaporodtak is a súlyos kékék, a gabonakereszek. A parasztembernek mindig ünnep az aratás és Péter bácsi is megilletődött a suhintotta kaszáját az »életbe«. Újságolta azt is, hogy tiszteltette tette nála több vezető ember. Beszélgetett Péter bácsival Németh Károly, az MSZMP Központi Bizottsága mezőgazdasági osztályának vezetője, Nagy Dániel, az Elnöki Tanács elnökhelyettese és Mészáros Ferenc, a községi tanácselnök. Sőt, a vezetőket — amint az öreg mondotta — elkérték tőle a kaszát és megrendet is vágta, mert hiába, nagyot változott a világ sorja.

(m. s.)

Szedik a nagyvirágú tulipánhagymákat

A Szegedi Kertészeti Vállalat bodomi üzemegegyében — amely az ország legnagyobb tulipánkertje — most érkezett el a munka csúcspontja: szedik a virághagymákat. Tíz holdon nevelték az idén a virágokat, amelyek a legváltozatosabb színekben pompáztak a tavaszi hónapokban. A piros, fehér, sárga tulipánok mellett megtalálhatók voltak ezeknek a színeknek a különböző árnyalatai is.

A szedést — legalább is a munka nehezét — gépesítették. Kerti traktor halad óvatosan a sorok között, s kis ekével fordítja ki a földből a hagymákat, amelyeket kertészlányok tesznek ládába. Ezután a virághagymákat a földtől megtisztogatják, majd osztályozzák. Egy ötletes, holland gyártmányú gép válogatja nagyság szerint a termést. Az idén nagyra fejlődtek a tulipánhagymák, szépszámmal vannak

köztük 15—18 centiméter körméretűek is. Csaknem kétféle tulipánhagymát neveltek,

Búzát és árpát is termelnek harminc holdon a bodomi üzemegegyében. A gabonaféléket nem utolsósorban szalmájuk miatt vetették, aminek virágok, facsemeték csomagolásánál veszik hasznát.

Egyre kevesebb mozilátogató az USA-ban

Az elmúlt évben az összes amerikai mozilátogatóssága 2 százalékkal csökkent. Egész esztendőben mindössze 2166 millió ember látogatta az amerikai filmszínházakat. A mozipénztárak összbevétele 1483 millió dollár volt és közel 160 millió ingyen mozijegyet osztottak ki.

Újabb csőváz paprikatárolók épülnek Szegeden

Az utóbbi években több szárító-, érlelő- és tárolóépítést épített a Szegedi Paprikafeldolgozó Vállalat. Az üzem területén létesített hatalmas betonvázas pajták után 1959-ben és 60-ban kezdtek építeni a csővázastárolóhelyiségeket. Az Üllésen és Szőregen létesített telephelyeken is ilyen csővázastárolókat építettek. Az üzem és a MÁV Szeged-állomás közötti üres telken befejezés előtt áll egy hatalmas raktárépület. Most ennek folytatásaként a gazdasági vasút állomása felőli üres részen építenek majd mintegy félmillió forintot költséggel újabb csővázastárolópajták. Ezekben tárolják majd ládába a termést, ha a paprikaszedés időszakában nem győzik felfűzni a hüvelyeket.

A becsapott Szabó néni meg a csalafinta „emberségesek”

Furfangos játék egy törvénytelen eltartási szerződéssel

Az elmúlt másfél évtized alatt számtalan tanújelét láthattuk, tapasztalhattuk annak, hogy a szocialista állam nem felel meg az öregekről, a termelőmunkában már részt venni nem képes, gyámoltásra, védelemre és ápolásra szoruló 60—70 évesekről sem. Érdekeiket törvények és jogszabályok egész sora védi. Államigazgatási és közbiztonsági szerveink pedig minden esetben gondoskodnak a törvények és jogszabályok betartásáról, gyakorlatban való érvényesítésükről.

Idős, magukra maradt emberek sorsát, életét hivatottak biztosítani és védelmezni az eltartási szerződések is. Mégis, különösen az utóbbi időben, gyakran találkozunk olyan esetekkel, hogy egyes lelkiismeretlen személyek éppen az eltartási szerződések humánus intézményét használják fel saját becsületen, önző céljaik elérésére, anyagi érdekeiknek mások megkárosításával és a szocialista törvényesség megszegésével való kielégítésére. Ezek a semmiféle aljasságtól vissza nem riadó egyének az eltartási szerződéssel gondjaikra bízott idős, sokszor magatehetetlen embereket szidják, üldözik, bántalmazzák, éheztetéssel, idegőrlő élvakodásokkal, verésekkel siettetve amúgy sem messzi halálfutat.

Váratlan fordulat

Számos ilyen esetről tudnak a kerületi tanácsok igazgatási osztályai, amelyek hatáskörébe az eltartási szerződések jogi felügyelete tartozik az új Polgári Törvénykönyv megjelenése óta. Sajnos, hatáskörük eléggé korlátozott, s ezt a körülményt az említett lelkiismeretlen egyének ki is használják.

Egy ilyen kirívó esetet mondanánk el, amely a maga nemében valóban egyedülálló, s amelynek egyik »hőse«, az »eltartó« Boros Istvánné eddigi cselekedeteivel kiérdemelte a közösség, a nyilvánosság megvetését.

Szabó Józsefné, Szeged, Petőfitelep IX. utca 553 sz. alatti lakos, 74 éves idős asszony védelmében szóljanak alábbi soraink, akinek Boros Istvánné fondorlata pokollá tette az életét 1960. október 29 óta. Szabóné egy éve különváltan él a férjétől, Szabó József nyugdíjas közművestől, aki a Szabóné-

val addig közösen birt ház tulajdonjogáról lemondott, s akkoriban el is költözött onnan Tápéra, a Deák Ferenc utca 73 szám alá.

1960 júliusában eltartási szerződést kötött a magára maradt Szabó Józsefné Balogh Mihály, Petőfitelep III. számú utca 116 szám alatti lakossal, a MÁV Igazgatóság dolgozójával. Szabóné lemondott a tulajdonát képező s 35 ezer forintért értékelte házról Balogh Mihály javára, aki ennek fejében kötelezte magát arra, hogy élete végéig havi 500 forintot biztosít Szabó Józsefné számára, valamint lakást és ellátást. Balogh Mihály a szerződésben vállalt kötelezettségéhez híven minden hónapban rendre el is küldte az 500 forintot Szabónénak, egészen 1960 novemberéig. Boros Istvánné feltűnése és a nem várt fordulatig.

Boros Istvánné, aki azideig Tápén, saját házában lakott férjével, Boros Istvánnal, aki a Csongrád Megyei Villanyszerelő Vállalat dolgozója, tisztességes munkásember, csak az a kár, hogy a munkája nagyon lefoglalja — eredetileg megszeli ment el Szabó Józsefnéhoz. A meszelesből aztán az lett, hogy 1960. október 29-én Boros Istvánné áthurlakoltokdolt Tápéről Szabó Józsefné házába, s egy héttel később már túl is adott a tápéi házon, amit — a szomszédok tudomása szerint — 18 ezer forintért adott tovább.

Újabb megállapodás

Borosné tudott Szabó Józsefnénak a Balogh Mihállyal kötött eltartási szerződéséről. Ennek ellenére fondorlatosan, s meglehetősen tisztázatlan körülmények között egy, az ő személyére vonatkozó újabb megállapodást csikart ki a 74 éves idős asszonytól, amelyet aztán utólag íratott alá — szabálytalanul — két tanúval. Ugyanakkor pert indított — felhasználva erre a Szabónétól egy esztendőre különváltan élő Szabó Józsefet — a Balogh Mihállyal kötött eltartási szerződés érvénytelenítéséért. A per azonban rosszul végződött Borosné számára. A bíróság elutasította Szabó József panaszát P. IX. 21. 262/1961. számú ítéletében. Borosné azonban ennek ellenére sem nyugodott, sőt most már a Szabónéval való civakodások során kimutatta a fogafehérlését. Így került sor a második bírósági tárgyalásra 1961. február 14-én. Ezt a pert, amely a Borosné-féle eltartási szerződés érvénytelenítéséért folyt, Balogh Mihály nyerte, fellebbezés után is. A bíróság P. XX. 013/1961. számú ítéletében érvénytelenítette a Borosné-féle eltartási megállapodást, tekintettel a létrejöttével kapcsolatos körülmények szabálytalanságára, s kötelezte Borosnékat április 1-i határidővel a Szabó Józsefné házából való kiköltözésre.

Az utolsó »érv«

Borosné azonban még ekkor sem vohtta le a tettének következményéből számára kinalkozó tanulságokat. Ahelyett, hogy lakás után nézett volna, három nappal később, semmibe véve a bírósági ítéletet, további fondorlattal újabb megállapodást csalt ki 1961. február 17-i dátummal Szabó Józsefnétől, s ezre ágában sem volt a kiköltözés, sem április 1-ig, sem azután. Mostanáig azzal érvelt, hogy mihelyt kap lakást, azonnal elköltözik, de amíg nem adnak lakást, addig az utcára nem költözhethet. A városi tanács lakásgazdálkodási osztálya, ahová a bíróság el-

juttatta a Boros Istvánné kiköltöztetéséről szóló ítélet végrehajtási utasítását, mostanában lakást biztosított Borosék számára. Így a furfangos fiatalasszony kifogyott az utolsó valamirevaló érvéből is.

Újabb csellel...

Most már csak a civakodással, Szabóné üldözésével, utcahosszat visszahangzó jelenetekkel, Baloghék rágalmazásával tudja némiképp kárpótolni magát tisztességtelen csalafintságainak megérdemelt kudarcáért. S még mindig maradni próbál. Most azzal érvel, hogy amíg Szabóné vissza nem fizeti a törvény által számára megítélt 4 ezer forintot, addig nem megy el. Hivatkozik a hasonlóan szabálytalan körülmények között létrejött második eltartási megállapodásra, s beszélgetésünk során elárulta azt is, hogy egy újabb furfangot is forogtat a fejében:

— Különváltak a férjemtől — mondta —, s csak akkor megyek el innen, ha az én számomra külön még egy lakást ad a lakáshivatal.

Mi azonban nem hiszük, hogy Borosnének ideje és módja lesz ennek az újabb furfangnak a megvalósítására. Nem hiszük, hogy törvényeink — bármennyire humánusak is — ennyi minden emberi jóérzésnek elmentmondó család és furfang után módot adnak újabb csalások, újabb tisztességtelen furfangok megvalósítására Boros Istvánnénak, dolgoztasson bár akárhány ügyvédet is céljai elérése érdekében.

Mások érdekeiben is

Az emberi tisztesség, a szocialista együttélés iratlan, paragrafusokba nem foglalt, de minden szocialista államban élő polgár számára kötelező szabályai, a kibontakozó szocialista erkölcsiség nevében emeltünk szót Szabó Józsefné 74 éves, gyámoltásra, segítésre szoruló asszony érdekében. S szót emelünk özv. Csányi Imréné Apáca utca 3. szám alatti 69 éves idős asszony érdekében is, akinek irástudatlanságát használták ki a lakásába beférkőző vendég, Rác István és Rác Istvánné »lakótársak«. S szót emelünk Balogh Dezső, a Csongrád Megyei Állami Építőipari Vállalat dolgozója érdekében is, aki hiába vásárolt házat, az eladó »furfangossága« jóvoltából abba még most sem költözhethet be, kénytelen a vállalat Kossuth Lajos sugárúti munkásszállójában arnára várni, hogy a ház volt tulajdonosa, Bálint András jobb belátásra tér.

Mióta törvények vannak, vannak emberek is, akik újra és újra megpróbálják különféle furfangokkal kijátszani azokat. Itt az ideje, hogy megértsék a paragrafusoknak e »furfangosai«: szocialista társadalmunkban nincs helye az olyan törekvésnek, amellyel mások, vagy esetleg az egész társadalom kollektív érdekeinek megsértésével, kijátszásával akarják kikaparni a tűzből a maguk hitvány kis koncát; megvalósítani önző és szennyes egváni céljaikat.

Papp Lajos

„MAHART” Hajójavító Üzem Tápé, anyagátvevő

bélyegzője elveszett

Kérjük a becsületes megtalálót, hogy juttassa vissza a vállalatához. 4475

Gépészmérnököt,

nagy gyakorlattal rendelkező gépészmérnököt veszünk fel azonnali belépéssel Csm. Mezőgazdasági Gépjavító Vállalat Hmvely, Erzsébet út 5.

